

הביאו המסוקים לשינויים עקרוניים בטקטיקה של הלחימה הכלל-חילוית? עד לפני זמן לא רב היתה לשאלה זו חשיבות תיאר רטית יותר מאשר חשיבות מעשית; אך פני הדברים השתנו, ועתה מעוררת שאלה זו ספקות רבים יותר. המומחים הצבאיים מנסים כיום לקבוע תחילה כיצד יוכלו המסוקים להשפיע על אופי פעולות-הקרב של הגייסות וכיצד ניתן יהיה לנצלם בצורה היעילה ביותר. כאן מתעוררים חילוקי-דעות, האופייניים לשלב ההיווצרות של דבר חדש, סיבתם — הבעיה הנצחית של התמזגות צורות ישנות בתוכן חדש.

להלן נעמוד על מהותן של שתי ההשקפות הרווחות ביותר בתחום זה. ההשקפה הראשונה מתבססת על העובדה, שעד לאחרונה התפתחו המסוקים בראש-זרועה ככלי-תובלה המונויים של הגייסות. הם סיעו גם למילוי משימות התחזוקה והפינוי, פתרו משימות הכרוכות בניהול הסיור, בטיוח ובבקרת האש ואפשרו את קיום הפיקוד, השליטה והקשר בקרב כלל-חילי. בצבאות

רבים, ובנייחוד בצבאות ארה"ב וברה"מ, קיימים מסוקים מיוחדים המיועדים להעברת הכוחות ולהנחתתם באיזור נתון.

אין כל ספק, כי כוחות מוטסים במסוקים ומונחתים מהם מגדילים את עומק הקרב הכלל-חילי, ומשווים לו אופי דינמי ונמרץ יותר, אך בעת ובעונה אחת נוצרים גם קשיים שאינם מבוטלים; משום שבפעולות הקרב בעומק האויב קשה מאוד לוודא סיוע-אש יעיל לכוח המונחת. דבר זה אילץ את המ-תכננים להציג בפני מסוקיהם דרישות חדשות בהעברת הגייסות במסגרתם התקנית, על כלי-לחימתם הכבדים. עוד לפני כן הציעו לצייד את המסוק עצמו בנשק, כדי להקל על משימות-הקרב בשעת הטיסה ובעת פער-לוח-הקרב של הגייסות המוטסים. בצבאות אחדים נבנו כבר מסוקים כבדים וחמושים ובאחרים נמצאים הם בשלבי פיתוח. בצבא ברה"מ, למשל, קיימים 2—3 דגמי מסוקים מסוג זה כמו ה- "MI-6", המסוגל להטיס יחידה בת 100 איש או מטען בן 12 טונות; ה- "MI-10K" המסוגל להטיס „מטען-חוץ”

מסוקים

וטקטיקת

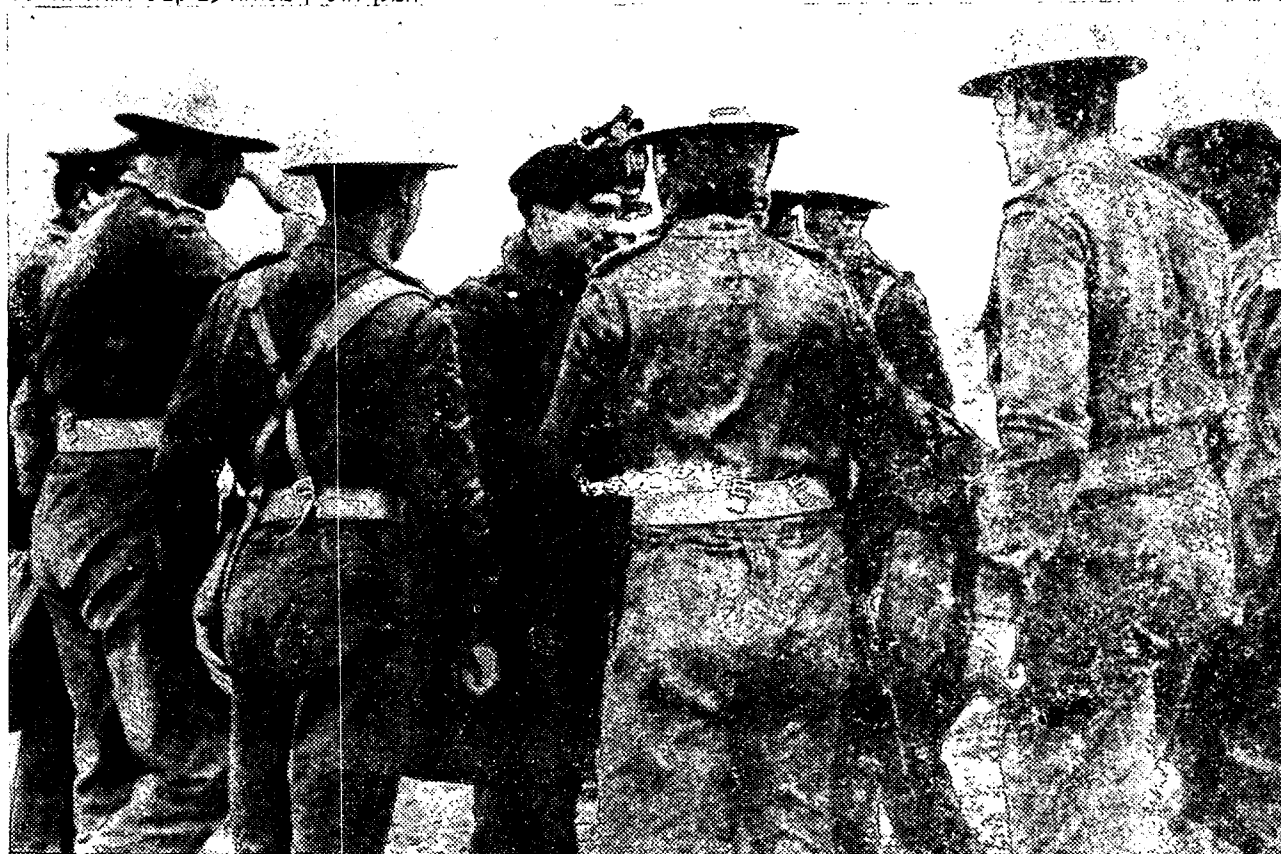
הלחימה

סא"ל לי מרחב

מקציני גדוד "אל-חסיין" מס' 2

המלך חוסיין משוחח עם קציני הגדוד וחיליו

שלמה. אולם גדוד "אל-חסיין" לא יכול היה לרכז על כל ציר-התקפה כוחות רבים יותר מכפי שריכו, שכן היה עליו להגן על כל הצירים בכוחות מספיקים. חזית הגדוד היתה ארוכה, ודרכי הגישה של האויב אליה היו מרובות — כ-8 במספר — כך שאי אפשר היה להגנה פרצה ללא הצבת כוחות מספיקים להגנה עליה. משום כך אי אפשר היה לרכז יותר ממחלקה אחת בכל מוצב, במיוחד בתנאי הקרב בעיר מאוכלסת תושבים, בעלת רחובות צרים ושכונות מרובות.

לפיכך ניתנה בידי האויב הזדמנות טובה לרכז חטיבת-צנחנים שלמה, בסיוע גדוד טנקים, בציר צר אחד. האויב ניצל את ההזדמנות ותקף בציר בית אל-ח'טיב, שבו הוצבה מחלקה אחת בלבד. מכאן פעלה חטיבת הצנחנים הישראלית נגד מחלקה ירדנית יחידה, דהיינו בפעולת ההבקעה העיקרית — ומחלקה יחידה זו לא יכלה היתה, כמובן, להצליח בעמית דתה ללא סיוע.

גם ברור היה, כי ההבקעה דרך מוצב מחלקתי כלשהו תוביל לכניסתן של שאר מחלקות ה-גדוד לקרב, מחלקה אחר מחלקה — וזה אשר קרה.

לא היתה כל אפשרות להגביר את כוחותיו של גדוד "אל-חסיין" מס' 2 על-ידי יחידות או עוצבות אחרות, כיוון שהיערכות הכוחות בכל צירי הגדה המערבית הוכתבה על-ידי ההגבלות החמורות של הצרכים העצומים מזה — והאפשרויות המועטות מאוד מזה. היערכות יחידותיו של גדוד "אל-חסיין" היתה היערכות האפשרית הטובה ביותר בגבולות המשימות שהוטלו עליו.

מפקד גדוד "אל-חסיין", ראיד מנצור כרישאן, שנפל לאחר מכן חלל, גילה יוזמה אישית מקומית, והרכיב ב-4 ביוני פלוגת רובאים רביעית, מיחידות המנהלה השונות שהיו בפיקודו, ומכוח-התגבורת הקטן שנשלח אליו. מכוח חדש זה, בצירוף כיתות הנשק המסייע, הקים כוח להגנה בעומק, לאורך חזית הגדוד. כל אחד מאנשי הגדוד נוצל עד למקסימום, ואף הטבח, הפקיד, הספר, הנחץ והכובס, וכל בעל תפקיד בגדוד, נשאו נשק, והוטלו עליהם משימות קרביות בנוסף למילוי תפקידם.

המכיר את תנאי הקרקע בגזרת גדוד "אל-חסיין" יבין, כי הגדוד התאים היטב את מורצבו לתנאי השטח. מבט אחד על המפה יב-היר את קרבת עמדות הגדוד לעמדותיו הקד-מיות של האויב, שהמרחק ביניהן לא עלה על 15 מ' באזורים אחדים, והגיע עד ל-200 מ' במקום המרוחק ביותר. לפיכך, אם נביא בחשבון כי הקרב התנהל באיזור בנוי שרחוק בתויו חומה, יסתבר לנו כי קו ההתחלה של כל התקפה יימצא באיזור ההבקעה של כל אחת מן העמדות הירדניות. דבר זה מאפשר לאויב להגיע אל חלק מעמדותינו תוך פחות מדקה, ואל חלקן — תוך שתי דקות; כדי לעבור ואת המרחק הגדול ביותר המפריד בין עמדותינו לעמדותיו, באיזור שיח' ג'ראח, לא יזדקק התוקף ליותר משלוש דקות.

לגורם הזמן והמרחק, כפי שתואר, היתה השפעה עצומה על השימוש בגורם ההפתעה

בהגנת גדוד "אל-חסיין". באותו ערב הועברה חטיבת הצנחנים הישראלית מאיזור המרכז אל ירושלים, כשהיא רעננה, כיוון שטרם נכ-נסה לקרב. החטיבה סיימה זה עתה את אי-מוניה, לאחר שנקראה לשירות במסגרת הגיוס הכללי. לעומתה, נלחם גדוד "אל-חסיין" מס' 2 מזה 16 שעות בקרב רצוף ללא הפוגה, ונגרמו לו אבדות רבות, בהרוגים ובפצועים. במצב זה לא היה שום מפקד מהסס להוציא את הגדוד ממוצביו ולהחליפו בגדוד אחר — אלא שהדבר לא היה אפשרי, כיוון שלא היה בנמצא גדוד אחר.

חטיבת הצנחנים הישראלית נשענה על גודי-חי"ר אחדים מגדודי ירושלים — מהם שהיו מרוכזים בקו המערכה בחזית גדוד "אל-חסיין", ומהם שהוצנו כעתודה בעורף. לפיכך היה לחטיבת הצנחנים כוח-עתודה גדול, שני-תן היה להפעילו בכל ציר. לעומת זאת לא היתה לגדוד "אל-חסיין" כעתודה אלא פל-גה מופחתת, של חיילי התגבורת שגויסו. יתר על כן, פלוגה זו היתה מפוצלת, וה-החלטה להפעילה ככוח להתקפת-נגד היתה קשה. אף-על-פי כן הסתערה הפלוגה, ולחמה בגבורה ובחירוף-נפש.

סיכויי ההצלחה שנשקפו לאל"מ מרדכי גור היו גדולים, וברובם אף ודאיים, בעוד שלראיד מנצור כרישאן לא היו סיכויי הצלחה. מכאן שבמישה השניה בין שני המפקדים כאן בשיח'ג'ראח, לאחר שלחמו בפעם הקודמת משני צדי המתרס במערכת קלקיליה ב-1956, היו התוצאות חתומות מלכתחילה.

לחטיבת הצנחנים הישראלית נגרמו אבדות כבדות, שעלו על תחזיתיה, ועל כמות האבדות להן ניתן היה לצפות בהתקפה ובשיטת הפעולה בהן נקטה החטיבה. מנקודת-ראות זו היתה מערכת שיח' ג'ראח ניצחון אישי לכל אחד מחיילי גדוד "אל-חסיין", וניצחון מפואר לגיבורים החללים, אשר זכו בשביעות רצון האל ושליחו (מחמד — המער).

סיפור הקרב שהתנהל כאן מאשר תוצאה זו ללא ספק ובצורה חד-משמעית.

העוקב אחר סיפורו של גדוד "אל-חסיין" ישכח את הקרב שהתנהל לפני השעה 0200 ב-6 ביוני — כאשר ילמד לדעת את אשר אירע לאחר מכן. המלחמות המודרניות אינן מכי-רות קרב כדוגמת זה אשר התנהל על אדמת שיח' ג'ראח בבוקר אותו יום, אף כי גם הקרב שהתנהל לפני השעה 0200 היה מר-התברר, למשל, כי גדוד הארטילריה מס' 9 שבר את כל שיאי הירי, ובאש מדויקת ומ-הירה ירה יותר מ-7,000 פגזים. לשיא זה לא הגיע אף אותו גדוד מגדודי הארטילריה של הצבא הבריטי, שפעל במערכת אל-עלמין, והנחשב לבעל השיא בירי ארטילרי. כן הועס-קו שניים מגדודי חטיבת הצנחנים בקרב מר-בן 5 שעות — וזאת לאחר שהיו נתונים להפ-גזה רצופה בת 8 שעות — בנסותם לכבוש את מוצביהן של שתי מחלקות, אשר להן נגרמו אבדות כבדות בנפש, בנשק ובתחמושת, ואף-על-פי כן גרמו לתוקפים אבדות כבדות מאוד, מעבר לכל הניתן לצפות על פי ההיגיון-הצבאי.

מכיוון שקשה לספר את סיפורו של הקרב כולו, דקה אחר דקה, או שעה אחר שעה,

שכן בכך תשתבש התמונה עקב הימשך הקרב לאורך קרי-החזית כולו, נתאר להלן את סי-פורה של כל פלוגה לחוד. נאמר כאן רק, כי כל הפלוגות לחמו בעת ובעונה אחת בקרב שלא איפשר תנועה מעמדותיהן לעמדות אחרות.

הקרב של פלוגה 3 *

מפקד פלוגה 3, ראיס נביה סחימאת, התקשה לדעת את המתרחש בגזרת פלוגה 1 בתל-מד-רה (גבעת התחמושת) ובמשטרת שיח' ג'ראח (בניין סוכנות הסעד והתעסוקה לפליטים), אף שהוא ידע כי ההתקפה על פלוגה 2 ופל-גתו החלה, לאחר ההפוגה הארטילרית הכ-בדה והפצצת המטוסים שהונחתה על כל המוצבים. הוא חש, כי הנה קרבה ההתקפה הגדולה, והרגשתו זו התחזקה במיוחד כאשר החלו מגיעים הדיווחים ממחלקותיו, כי הא-יב מנסה להתקרב לעמדותיהן, וכי הן בלמו את התקדמותן.

לפתע צילצל הטלפון. על הקו היה המג"ד, ראיד מנצור כרישאן, אשר אמר לו — "יב נביה, פלוגה 1 ופלוגה 2 מתכתשות עתה עם האויב בקרב פנים-אל-פנים. טנקי האויב בדר-כס אלד, ועליך לנקוט באמצעים הדרושים ולנהל קרבות רחוב... חברי, הילחם מרחוב לרחוב, מבית לבית ומחדר לחדר, עד האיש האחרון והכדור האחרון".

השעה היתה 0230 לפנות בוקר. מפקד הפלוגה יצא ממפקדתו, ושלח תול"ר אל בית אל-מוג'בי, וכיתת חיילים אל בית-הספר אל-מטראן וסביבתו, כדי למנוע בעד האויב מע-בור את דרך שכס. הוא ריכז חיילים אחדים, מצוידים ברובים נ"ט ובוקות, והציבם ב-אווטו איזור במגמה לבלום את הטנקים.

מלאום הייכל מנצור איזבן סופח לפלוגה זו, וקיבל את הפיקוד על כוח שהוצב ב"בית האדום" (עמדת "טיזי"). הוא דיווח למפקד הפלוגה על התקפת האויב על עמדותיו, וה-ידע כי הוא נלחם סביב חפרות המוצב בקרב פנים-אל-פנים, וכי הצליח להדוף את האויב מהאיזור הסמוך, לאחר שזה כמעט וכבש את "הבית האדום". ההפוגה על מוצבי הפלוגה הלכה וגברה במידה שלא היתה כדוגמתה מאז תחילת הקרב.

עד כה היו אבדותיה של הפלוגה מעטות — הריג אחד ו-9 פצועים — מאחר שהוצבה באי-זור בנוי. עד השעה 0230 שלטה הפלוגה במצב-ברשת הגדודית שמע מ"פ 3 את מפקדי הפל-גות 1 ו-2 מדווחים למג"ד על מצבם, והיה ברור כי האויב הבקיע דרך אחדות מעמ-דיותיהן.

בין השעה 0300 לשעה 0500 נחשפו כל מוצבי הפלוגה להתקפות הצנחנים והתקפות גדודי ירושלים הישראלים, ובלמו את כולן. הקרב נמשך עד השעה 0430, מבלי שהאויב הצליח לכבוש ולוא מוצב אחד ממוצבי הפלוגה.

באותו זמן הגיעה פלוגת טנקים, ועמה דוד צנחנים, אל פתחת דרך שכס, והתפצלה בשלוש הדרכים המסתעפות מן הצומת. הכוח היש-

* מתוך קרבות הפלוגות בחרנו את התי-אור הבא — המער.

הכנפיים ניתן לשאת 152 רקטות בנות 2.75 אינץ' ובתוך גוף המסוק 114 רקטות נוספות מאותו סוג. טווח פעולתו מעל 400 ק"מ, בכל שעות היממה ובכל מזג-אוויר*.

גם בצבא בריטניה פותח מסוק קרב, המצטיין בתכונות טכניות גבוהות — הוא ה"HO-MK". לפי הנתונים שפורסמו בעתונות הצבאית הריהו חמוש במקלע, מטול-רקטות, שני טורפרו ושני טילי אויר-שטח מדגם "Nord SS-11".

מאליה מתעוררת השאלה: מה יהא תפקידו של המסוק החמוש במערכת הנשק בקרב הכלל-חילי?

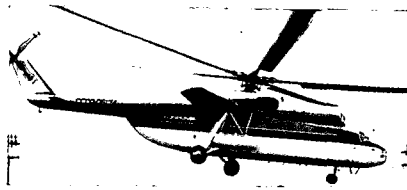
התשובה: חשיבות המסוקים טמונה בראש וראשונה בכך שהם מלווים כל הזמן את כוחות היבשה בכוננות להנחית, לפי דרישת מפקדי היחידות התוקפות, מהלומות-אש מפתיעות על יעדים הנמצאים בסמוך ליחידות. כן עשויים המסוקים לשתף פעולה עם יחידות חילות היבשה באורח הדוק, להתגבר על מרחבים גדולים תוך כדי קרב ולהתכונן במהירות להנחתת מהלומות-אש על יעדים חדשים ומרוחקים.

המסוקים מצטיינים בתכונה נוספת החשובה לקרב הכלל-חילי: בעזרתם ניתן להמטיר, תוך פרקי-זמן קצרים, אש מרוכזת וצפופה, ואחר להתפזר במהירות, כדי לא להוות מטרה למהלומה גרעינית של האויב.

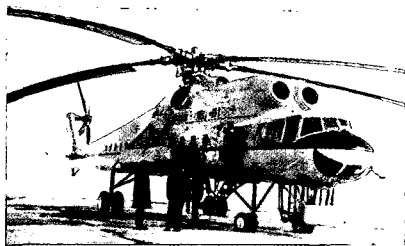
אפשרויות ריכוז האש של המסוקים גדולות מאוד. כך, למשל, מערכת-האש של גודר-סיוע, המורכב מ-36 מסוקים מדגם "Bel UH 1B Iroquois" שכל אחד מהם חמוש ב-48 רקטות בנות 69.8 מ"מ ובשני מקלעים מתואמים, שווה לחימוש הרקטי של 108 מטוסי-ירוט, "האנטר" ולחימושם של 8 גדודי חי"ר המצויידים במקלעים. תקוות רבות לקידום הטקטיקה של הקרב הכלל-חילי טמונות בשימוש במסוק שיהווה מעין נמ"ש אוירי, שיוכל להוביל חיילים, להמטיר אש, לנוע במהירות, ויהיה בעל שריון. מסוק מעין זה ישמש את הכוחות בכל שלבי הקרב.

עם זאת מעידים הקרבות, כי יעילות השימוש במסוקים בקרב כלל-חילי תלויה במבנה הארגוני בו הם מצוותים. בצבא ארה"ב למשל, נראה בשעתו תהליך של החזרת המסוקים של מפקדות העוצבות הכלל-חילות, והיתה גם שאיפה להקים יחידות מסוקים עצמאיות שתשמנה כאמצעי בידי הפיקוד העליון; אך לאחר תרגילים וניסויים רבים, בעיקר לאחר נסיונות בקרבות בויאט-נאם, התעררו במפקדות העוצבות הכלל-

* לאחרונה נודע על עיכובים בייצורו, בגלל תאונות שאירעו בסיסות-הניסוי שלו מחמת כובד החימוש — המצר'.

"MI-6", סובייטי

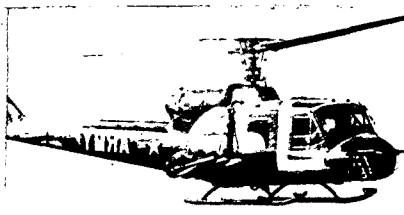
"MI-10K", סובייטי

"CH-47 C Chinook", אמריקני

"בל", "AH-1G Huey Cobra", אמריקני

"UH-1B", אמריקני

של 12 טונות הקשור תחת גופו של המסוק וכן צוות אנשים בתוך המסוק; וכן ה"JAK-24" המסוגל להטיס 40 חיילים או 4 טונות מטען.

בצבא ארה"ב פותחו: מסוק "CH-54A" המסוגל להטיס עד 90 חיילים או "מט" ער-חוף" של 8 טונות, מסוק CH-37 B — המסוגל להטיס 38 חיילים על ציודם הקרבי, ומסוק "CH-47 Chinook" המסוגל להטיס עד 44 חיילים על ציודם או מטען של 8 טונות. אך גם פיתוחים אלה לא פתרו עדיין את כל הבעיות, שהרי לאחר הנחיתה מאבדים הגייסות את ניידותם, והחיילים נאלצים לחום בשיטות המקובלות של חיל-הרגלים. ואף על פי כן אפשר להחזיק מסוקים כבדים ומסורבלים אלה, המשמשים לתובלה, בקרבת שדה-הקרב ולנצלם להעברת כוחות בשעת הצורך.

אפשרויות חדשות נתגלו עם פיתוחם של מסוקים קלים וקטנים, החמושים בנשק אוטומטי ובטילים. הודות למידותיהם ולכושר תמרון גבוה, ניתן להתקיף על סיפונם מערכות נשק חזקות ולספק להם הגנת שריון. במלים אחרות, המסוקים הללו הם כלי-לחימה חדש, בעל ניידות גבוהה ביותר. פיתוח זה הוא מקור להשקפה חדשה, המצטיינת בשינויים מהפכניים בטקטיקה של הקרב הכלל-חילי ואולי אף בטקטיקה של המערכה. הפעלת אמצעי-תובלה יבשתיים טכניים (מכוניות) הגבירה בשעתה, באופן בולט, את ניידות הגייסות ואת כושר התמרון שלהם, אך היא הבטיחה בשעתו רק להביא את הגייסות אל גבולות שדה-הקרב ותו לא; משום כך לא ניתן היה לצפות לחידושים עקרוניים בפער לות-הקרב עצמן. רק כאשר נבנו, על יסוד אותה התפתחות טכנית, אמצעי-לחימה ניידים (טנקים, נמ"שים) חלו שינויים מהפכניים באופיין של פעולות-הקרב. דין זה חל גם על המסוקים, שמומחים צבאיים אחדים ראו בהפעלתם הקרבית, קרקע בתולה מלאה הפתעות, העשויה להביא לידי גילויים והמציאות רבים" בתחום שיטות הלחימה.

התבססותו של המסוק כרכיב-קרב אוירי נמצאת במלוא תנופתה. בארה"ב, למשל, מואצת ב שנים האחרונות בניית מסוקים חדשים, המשמשים את מערכת כלי-האש. על אלה נמנה בראש-הראשונה המסוק "Bell AH-1G Huey Cobra" הנחשב לאחד המוצלחים בעולם. מסוק זה מוטס על-ידי צוות בן שני טייסים, והוא חמוש במקלע, "מיני" 7.62 מ"מ, במטול-רימונים בן 40 מ"מ, ומתחת לכנפיו — ארבע מערכות רקטות (בסך-הכל 76 טילים בני 2.75 אינץ').

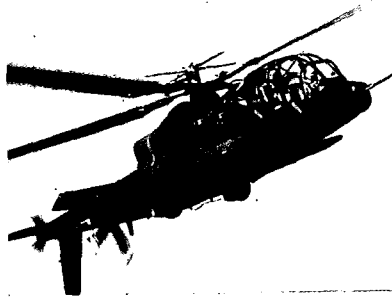
מסוק מדגם אחר הוא "AH-56 A Cheyenne" בעל מערכת נשק משוכללת עוד יותר: הוא חמוש בתותח 30 מ"מ, המתקן בצריח הגחון, במטול-רימונים בן 40 מ"מ, או במקלע "מיני" בן 7.62 מ"מ. המסוק מסוגל לשאת חימוש חיצוני מגוון: על עמודי המתלה של

הריסות טוטאליות, מכשולים, דליקות, זיהום רדיואקטיבי והצפה.

אחת הבעיות שמעוררת הטקטיקה העתידה לקרב הכלל-חילי, היא התגברות על אש נגד מטוסים. אולם, אין להגזים בהערכת הקשיים בתחום זה. המומחים הצבאיים מדגישים, כי לעוצבות החדשות תהיינה אפשרויות נוספות לקרב, שתתבטאנה בראש וראשונה בעוצמת החימוש התקני של המסוקים, אשר יהיו מסוגלים להנחית מהלומות בלתי פוסות מן האויר. נקיטה בתכסיסים מתאימים תפחית, בוודאי, את יעילות האש הני"מ של האויב.

אמנם מוקדם עדיין לדון בכל בחינות הטקטיקה החדשה של הקרב הכלל-חילי, הנמצאת אות עדיין בשלבי פיתוח, ניסויים ובדיקות. אך יש להדגיש, כי פיתוחן של „עוצבות אויר ממוכנות“ לא יירד מעל הפרק, כל עוד לא נמצא לו פתרון משביע רצון, וזאת בשל השימוש הגובר בהטסת גייסות בצבאות שונים. תהליך זה מושתת על התאמה טכנית-ארגונית בין העברת הגייסות באויר ובין שילוב כלי-הטיס בגייסות היבשה ובחילות ובורעות האחרים של הצבא.

מומחים אחדים מניחים כי ההתפתחויות החלות בתחום הטסת הגייסות עשויות להביא בעקבותיהן לשינויים גדולים עוד יותר בטקטיקה מאשר אלה שנבעו כתוצאה ממיכון הצבאות בשנות השלושים. דבר זה עשוי ללא ספק להשפיע על מבנה היחידות והעוצבות ועל שיטות הקרב של גייסות היבשה בכלל.

„AH-56 A Cheyenne“ אמריקני

„HU Mk5“ בריטי

סיקורסקי „CH-54A“ Skycrane, אמריקני

חילות קשיים טכניים רציניים בהפעלת מספר רב של מסוקים מן הדגמים השונים. סיבה זו, וכן סיבות אחרות, אילצו את האמריקנים להקטין במידה ניכרת את מספר המסוקים בדיביזיות אחדות. זאת ועוד, התערור הצורך בארגון חדש של עוצבות כלל-חיליות, שיאפשר הטסתן הנוחה, בהתאם לצרכי שדה-הקרב. מניחים כי דווקא מסוקי-קרב (וכן כלי-טיס אויריים, בעלי כושר המראה ונחיתה אנכית) ישמשו בסיס לעוצבות כלל-חיליות חדשות. ההתפתחות הנוכחית של המבנה החדש של עוצבות כלל-חיליות, שנגרמה הודות לשכלולם הטכני-קירבי של המסוקים, נחשבת כשלב מעבר בלבד. רק כאשר ייבנה מסוק בצורת „נגמ"ש אויר“, אפשר יהיה להקים עוצבות חדשות ויעילות, שיתאפיינו ב„שילוב מלא של כלי-טיס בעוצבות הקרב“. יש המציעים לכנות עוצבות-עתיד אלה בשם „עוצבות-אויר ממוכנות“.

מניחים, כי עוצבות כאלה תופענה לא יאוחר משלהי שנות השבעים, והן תהיינה מסוגלות לפעול בשדה-הקרב בצורה השונה לחלוטין מזו המקובלת, ולנצל ביעילות מקסימלית את יתרונות המסוקים.

שילוב דילוג הכוחות באויר בהתקדמות היחידות ביבשה, תוך הנחת מהלומות-סער מרוכזות מן האויר, יהיה, כפי שמניחים המומחים הצבאיים, בסיס לטקטיקה חדשה של הקרב הכלל-חילי. סיגול טקטיקה מעין זו יתאפשר תוך שימוש המוני במסוקי-קרב, „נגמ"שים אויריים“ ובמערכות-אש. טקטיקה זו תסייע לפתור משימות מורכבות בחזית רחבה, ולפעול בכוחות קטנים יחסית בתנאי